

for ønskelig, er den, at denne Bestemmelse indeholder det samme Princip, som gaaer gjennem hele Lovgivningen. Det er et i vor Lovgivning almindelig anerkendt Princip, at al uagtsomt tilføjet Skade skal erstattes; men dertiden straffes den, men den skal altid erstattes. Dette, som det forekommer mig, vel grundede Princip har Udvalgets Forslag forladt, og det mener jeg, ikke er rigtigt. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Ændringsforslag, fordi jeg efter Sagens Stilling ikke troede, at det vilde nytte noget; men jeg henstillede kun min Bemærkning til Udvalget, om det maaskee skulde finde Anledning til at tage Hensyn dertil. Dette har Udvalget ikke gjort; men derfor kan jeg ikke fravige min Mening, og jeg har egentlig kun reist mig for at tilkjendegive den, da Tiden forrige Gang ikke tillod mig at gaae nærmere ind derpaa; at gjøre det nu anseer jeg for unødvendigt. Blicher dette Spørgsmaal ikke her underkastet nogen yderligere Discussion, vil det jo kunne skee, naar Sagen bliver behandlet paa det andet Sted, hvorthen den vil komme.

Ordføreren: Det er saa langt fra, at Udvalget uforvarende er kommet til at foreslaae, hvad der nu findes i § 29, at jeg endog troer at have paa en loyal Maade opfyldt en Ordførers Pligt ved særlig at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at der her var foreslaaet en Forandring i de almindelige Regler om Stadeserstatning. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom derpaa og opfordrede Enhver, som derved maatte have Betænkelse, til at ytre sig desangaaende. At det er en Forandring, kan naturligviis ikke være nogen afgørende Indvending derimod; har man hidtil i vore Systemer opstillet det som en fast Regel, at hvor der indtræder Straf, maa nødvendigviis ogsaa Erstatning indtræde og at i visse Tilfælde Erstatning kunde finde Sted uden Straf, vil der jo ikke følge Andet af Udvalgets Forslags Vedtagelse, end at man da i Systemerne maa tilføje, at der dog i den nyere Lovgivning — see Brandlovens § 29 — er forudsat Muligheden af, at et Tilfælde kan blive belagt med Straf, uden at deraf nødvendig-

viis følger Erstatningspligt. Jeg mener nu, at naar man vil etablere Noget, der er nyt, skal man ganske vist være paa det Rene med Sagen; det er altid en temmelig alvorlig Sag, men det kan umulig være nogen afgørende Grund til ikke at gjøre Forandringen; naar man i og for sig finder det rigtigt og retfærdigt, og det forekommer mig, at noget Lignende maa kunne møde i enhver Lovgivningsmaterie. Der vil kunne tænkes mange Tilfælde, hvor der er viist en saadan Uagtsomhed, at den bør belægges med Straf — Straffen vil jo kun bestaae i Bøder, for hvilke der intet Minimum er fastsat og hvis Maximum er sat til 100 Rd. — men hvor den sunde Menneskeforstand vilde gysse tilbage for at paaføre Vedkommende hans hele Belfærds Tab. Det er altsaa klart for mig, at der kan være mange Tilfælde, hvor der ved Uagtsomhed — for at tage et Exempel, som indeholdtes i Udkastet, at En har ladet sine Svovlsikker ligge omkring i Huset — er opstaaet Skade og Vedkommende derfor bør have en Correction, men hvor man ikke vilde kunne retfærdiggjøre, at han, hvis f. Ex. hele Huset nedbrændte, da skulde miste al Erstatning og derved maaskee lide et fuldkomment Belfærdsforliis for en Forseelse, som maaskee endog hans Dommer selv stadig begik. Forøvrigt ere Udtrykkene saa forsigtige som muligt. De ere brugte med fuld Bevidsthed om, at man kommer i Strid med de almindelige Regler om Stadeserstatning; det er overladt til Domstolene at afgjøre, om Forseelsen er af den Besskaffenhed, at den Skyldige tillige skal erstatte Skaden. Loven omtaler altsaa blot som en Mulighed, at der kan anvendes Straf, uden at det skal medføre Erstatningspligt, eller, for at holde sig til et enkelt Tilfælde, uden at Tieren af et nedbrændt Huus skal miste den hele Assurance.

Flensborg: Jeg skal blot svare, at det forekommer mig ikke ganske hensigtsmæssigt at overlade til Domstolene at tage Hensyn til saadanne concrete Tilfælde og afgjøre, hvad der i saa Tilfælde kan være rigtigst. Jeg troer, at Sigt afgjøres bedst ved et administrativt Skjon.